

РЕШЕНИЕ
№ 169
В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 25 юни 2013г.

Административен съд - Перник, в касационен състав, в публично съдебно заседание проведено на дванадесети юни през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря Т.М. *** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор С.***, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД № 171 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „***“, гр. П.***, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. П., кв. “***”, представлявано от Р.Н.С.*** - управител против решение № 199 от 29.03.2013 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД № 46 по описа на съда за 2013г..

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) № 24120–F021295 от 05.11.2012 г. на Директор Офис Перник при ТД на НАП – София, издадено срещу „***“, гр. П.*** за нарушение по чл. 92, ал. 2 от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) във вр. с чл. 92, ал. 1 от ЗКПО, за което на основание чл. 261, ал. 1 на ЗКПО е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лв.

В жалбата се твърди, че при постановяване на решението си районният съд е приложил неправилно материалния закон, както и е нарушил процесуалните правила на ЗАНН. От касационната инстанция се иска да отмени атакувания съдебен акт и да се произнесе по същество, като отмени процесното НП. В съдебно заседание касатора не изпраща представител. По делото са постъпили писмени бележки, в които се доразиват доводите за отмяна.

Ответникът по жалбата ТД на НАП – София, Офис Перник чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на касационната жалбата и пледира решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на Окръжна прокуратура-Перник дава заключение, че АУАН и НП не отговарят на изискванията на ЗАНН и предлага решението на първата съдебна инстанция да бъде отменено, както се отмени и процесното НП.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане.

Административен съд - Перник, като разгледа делото по реда на чл. 208 и сл. от АПК и взе предвид доводите и становищата на страните, след извършена и служебна

проверка за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон на атакувания съдебен акт приема следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на правораздавателен акт, подлежащ на съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд, в рамките на дадените му от закона правомощия, в законен състав и след надлежно сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

При извършената проверка за правилно приложение на процесуалния и материален закон, както служебна, така и във връзка с изложеното в жалбата, касационният съд намира следното:

За да постанови обжалваното решение Районен съд – Перник, въз основа на събраните и представени по делото писмени и гласни доказателства е приел за безспорно от фактическа страна, че на 04.10.2012 г. инспектор по приходите в офис Перник при ТД на НАП София установил, че „****“, гр. П.***, в качеството си на данъчно задължено лице не е подало годишна данъчна декларация (ГДД) по чл. 92, ал. 2 от ЗКПО за 2011г. в законоустановения срок до 31.03.2012 г. за доходи, реализирани през 2011г.. Съставен бил акт, въз основа на който е издадено процесното НП.

Въз основа на така установеното от фактическа страна районният съд, извършил служебна проверка за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание е приел от правна такава, че същото е протекло при спазване на процесуалните правила и без допуснати съществени процесуални нарушения, поради което не са налице основания за отмяна на атакувания правораздавателен акт.

Приел да разгледа спора в неговото същество решаващият състав на основание доказателствената съвкупност е приел, че вменения административнонаказателен състав безспорно е осъществен, както и безспорно е осъществен от посоченото за нарушител лице. Пледиранията от жалбоподателя маловажност на процесното нарушение не е приета от страна на районния съд.

Административен съд – Перник споделя изводите на първостепенния съд и въз основа на фактите така, както те са установени от първата съдебна инстанция намира следното:

Актът за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление са издадени от компетентни органи, в рамките на законовите им правомощия, със съдържание съответно на изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Административно наказателното производство е образувано в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и е протекло без допуснати съществени процесуални нарушения, с които правото на защита на лицето, посочено за нарушител да е било ограничено.

По същество вмененото на данъчно задълженото по смисъла на ЗКПО дружество и настоящ касатор нарушение има за фактически състав: данъчно задължено лице, което се облага с корпоративен данък и което не е подало годишна данъчна декларация за данъчния финансов резултат и дължим годишен корпоративен данък в срок до 31 март на следващата година в ТД на НАП по регистрация на данъчно задълженото лице.

„Данъчно задължени лица“ по смисъла ЗКПО, чл. 2, ал. 1 са: т. 1. местните юридически лица – учредени съгласно българското законодателство (чл. 3, т. 1 от ЗКПО). В процесния случай наказаното лице е ЕООД – търговско дружество с ограничена отговорност, юридическо лице. Следователно „****“, гр. П., като местно юридическо лице, учредено съгласно българското законодателство е субект на ЗКПО, включително относно задължението да подава въпросната годишна данъчна декларация и то в срок. Законодателят в ЗКПО не е обвързал задължението за подаване на годишна

данъчна декларация с извършване или не на дейност в указания данъчен период, в каквато посока се излагат мотиви от страна наказаното лице.

На следващо място, за да се приеме претенцията на касатора, че осъщественото от него деяние е маловажно в смисъла на чл. 28 от ЗАНН, следва да са налице предпоставки. В ЗАНН не се съдържа дефиниция на понятието „маловажен случай“, поради което приложимите критерии се извеждат, съгласно препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, от Наказателния кодекс (НК). Съгласно чл. 9, ал. 2 от НК не е престъпно (в случая не е административно нарушение) деянието, което макар и формално да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление (административно нарушение) поради своята малозначителност не е обществено опасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Легалното определение на понятието маловажност се съдържа в нормата на чл. 93, т. 9 от (НК) – „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление (административно нарушение) с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Следователно преценката, че едно административно нарушение е маловажно ще е факт в случай на наличие на сочените признаци - липса или наличие на незначителни последици или други смекчаващи обстоятелства, които правят деянието такова с по-ниска степен на обществена опасност в *сравнение с други от същия вид*. В случая законодателят, с въздигането в нарушение, наказуемо по административен ред на „неподаването на годишна данъчна декларация в срок“ е кодифицирал деянието, като такова с определена степен на обществена опасност, отразена във вида, размера, минимума и границите на относимото и приложимо наказание. По делото не са налице данни за смекчаващи обстоятелства, които да правят нарушението такова с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение на обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Да приеме настоящия случай за маловажен, за съда би означавало във всеки случай на констатирано нарушение от този вид и при сочените обстоятелства – неизвършване на дейност например, да приема, че деянието е маловажно, с което да дерогира законодателното предвиждане за необходимост от санкция при неправомерно поведение от страна на адресатите - в случая на ЗКПО. Това на свой ред би дерогирало действието въобще на задължението по чл. 92, ал. 2 във вр. с ал. 1 на ЗКПО при подобни обстоятелства. Кое то на следващо място би поставило в неравноправна позиция изрядните адресати на чл. 92 от ЗКПО по отношение необходимостта от деклариране на данни за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък. Целта на ЗКПО е облагането на печалбата, доходите от източник в РБ, разходите, приходите от сделки по чл. 1 от ТЗ и т.н., което на свой ред предполага действащи търговци. Не е необходимо недействащите такива да бъдат освобождавани от административнонаказателна отговорност по реда на всички специални закони, чиито субекти в различно качество са като ЮЛ, поради бездействието си и липсата на инициатива, за прекратяване например на търговско дружество, което не развива дейност, по установения за това ред. Всяко нарушение свързано с изпълнение на задължения по отношение на установяване на данъчни задължения на конкретен субект в обичайните случаи не следва да бъде квалифицирано като маловажно. Безпредметно е да бъде обсъждано дали самото подаване на декларация е формално заявление, след като законодателят е посочил, че такава декларация следва да бъде подавана. Задължението е обвързано и със срок за неговото изпълнение - в случая изпълнителното деяние е подаването в срок – предл. 2 на чл. 261, ал. 1 на ЗКПО. Тук е мястото да се отбележи основателността на оплакването на жалбоподателя, че АНО не е конкретизирал в пълнота нарушената законова разпоредба в частта ѝ във връзка с

относимата санкционна норма, но нарушението не е съществено в степен да послужи като повод за отмяна само и единствено на това основание.

Горните мотиви на съда не означават, че приложението на чл. 28 от ЗАНН е невъзможно в никой случай на неподаване на декларация в срок, дължима съгласно разпоредбите на ЗКПО. Но в процесния случай изложените причини не могат да се категоризират като смекчаващи отговорността обстоятелства, които да доведат до приложението на чл. 28 от ЗАНН.

Не се приемат и доводите във връзка с неспазени срокове по чл. 34 от ЗАНН. Началото на тримесечния срок в процесния случай е започнал да тече от датата на идентифициране на нарушителя, на неговата индивидуализация като правен субект. Фактът, че данъчно задълженото лице не е подало декларацията до 31.03.2012 г. не е достатъчен за да се направи извод, че към 01.04.2012 компетентните да установяват нарушенията органи са разполагали с информация, достатъчна нарушителят да бъде индивидуализиран с достатъчно белези. Нарушителят се счита за открит, когато са налице данни, които не породят съмнение за авторството на деянието. Тези данни обаче следва да са станали достояние на компетентния да състави акт, а не на друг орган. В конкретния случай датата на откриване на нарушителя е датата, на която контролните органи от НАП са констатирани в информационната система при извършена проверка, че данъчно задълженото лице не е подало ГДД за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък в срок. По делото няма данни нарушението и неговият автор да са станали известни на компетентните органи в момент, по-ранен от 04.10.2012г.. От този момент именно, компетентният актосъставител е узнал за извършеното административно нарушение и за него е започнал на общо основание да тече срокът по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН за съставяне на акт - в тримесечен срок от направената справка. Ето защо началният момент, от който тече тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН в случая е 05.10.2012 г. В рамките на този срок е съставен и процесният АУАН - на 16.10.2012 г.

Не се възприемат и доводите за съществено процесуално нарушение касателно липса на дата на извършване на нарушението. При съдържащо се в акта и НП вписване на датата, до която е следвало задължението да бъде изпълнено, липсата на дата на извършване на нарушението е пропуск, който съдът не намира така съществен, че да е пречателен за лицето адекватно да се защити. Изискването на ЗАНН за вписване на датата на извършване на нарушението е с оглед броене именно на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, както и относно преценката за приложимия към момента на извършване на деянието закон. В настоящия случай непосочването конкретно на тази дата, при посочен срок за изпълнение на задължението не е пречатело административно наказващия орган, нито пречатства съда да извърши горната проверка, още по-малко е ограничило защитата на наказаното лице.

Водим от гореизложеното съдът не приема за основателна жалбата срещу решението на първата съдебна инстанция, поради което последното като правилно и законосъобразно ще бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 199 от 29.03.2013 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД № 46 по описа на съда за 2013г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /п/

2./п/